

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. Š., S., zastúpenej advokátkou E. H., S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 640/1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Š. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2010 doručená sťažnosť I. Š., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou E. H., S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 640/1997.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Ja, sťažovateľka I. Š., som podľa Zmluvy o pôžičke a Záložnej zmluvy zo dňa 1. 11. 1992 zapožičala J. K. finančné prostriedky v sume 210.000,- Sk. Túto pôžičku som ako pohľadávku zabezpečila Záložnou zmluvou, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v K. a ktorá Záložná zmluva bola tiež dňa 7. 4. 1993 vyznačená na LV č. 505 pre obec a k. ú. K. pod č. V-123/93. Pretože J. K. pôžičku nesplácal, požiadala som v r. 1997 o exekúciu nehnuteľností, patriacich J. K. Dňa 21. 6. 2001 podľa zápisnice č. EX 305/1997 bol vykonaný rozvrh výťažku dražby nehnuteľností a bolo uspokojené zákonné záložné právo Daňového úradu v Skalici, prihlásené do exekučného konania až dňa 28. 4. 2000 a moje zmluvné záložné právo ostalo neuspokojené.

Dňa 21. 6. 2001 som ja, sťažovateľka, na rozvrhovom pojednávaní vzniesla námietky, o ktorých Okresný súd v Senici až dňa 22. 8. 2005 pod č. k. 7 Er 640/1997 uznesením rozhodol tak, že mojím námietkam proti rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností vyhovel. Dňa 14. 3. 2006... Okresný súd v Senici pod č. 7 Er 640/1997 vydal uznesenie, ktorým rozvrh výťažku dražby nehnuteľností z 21. 6. 2001 neschválil. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie Daňový úrad Skalica, ku ktorému som sa dňa 19. 5. 2006 vyjadrila. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9Co E/30/2006 z 31. 11. 2006 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dňa 26. 11. 2008 Okresný súd v Senici uznesením č. k. 7Er 640/1997 schválil rozvrh výťažku dražby nehnuteľností podľa rozvrhového pojednávania z 21. 6. 2001. Proti tomuto uzneseniu som dňa 16. 12. 2008 podala odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté KS Trnava dňa 10. 11. 2009 a ktoré mi bolo doručené dňa 31. 5. 2010.

Vo veci som dňa 6. 7. 2010 podala generálnemu prokurátorovi SR v Bratislave podnet na podanie mimoriadneho dovolania, o ktorom nebolo doteraz rozhodnuté.

Od roku 1997 do roku 2010, teda za 13 rokov nebolo v mojej exekučnej veci, vedenej na Okresnom súde v Senici pod č. k. 7Er 640/1997 rozhodnuté.

Z uvedených skutočností vyplýva, že došlo k porušeniu článku 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

V petite svojej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo I. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Senici v konaní vedenom pod č. k. 7Er 640/1997 porušené bolo.

2/ I. Š. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 21.576,- €, ktoré je Okresný súd v Senici povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3/ Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia I. Š. v sume 688,26 € na účet advokáta E. H... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Okresný súd v Senici je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 688,26 € na účet Kancelárie Ústavného súdu SR... do 15 dní od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 61/07) vyplýva, že ústavný súd je viazaný najmä návrhom na rozhodnutie (tzv. petitom) sťažnosti.

Sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáhala, aby ústavný súd vyslovil, že k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 640/1997.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v označenom konaní okresného súdu vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do

základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka na účely vymoženia svojej pohľadávky z titulu pôžičky v roku 1997 podala návrh na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností povinného, ku ktorým bolo zmluvne zriadené záložné právo v prospech zabezpečenia pohľadávky sťažovateľky voči povinnému z titulu pôžičky. Okresný súd viedol predmetné exekučné konanie pod sp. zn. 7 Er 640/1997 a exekútor poverený vykonaním exekúcie viedol konanie pod sp. zn. EX 305/1997.

Po uskutočnení dražby nehnuteľností súdny exekútor 21. júna 2001 vykonal rozvrh výtťažku, ktorý predložil okresnému súdu na schválenie. Po rozhodovaní o námietkach a odvolaniach účastníkov exekučného konania bol rozvrh z výtťažku dražby nehnuteľností z 21. júna 2001 schválený uznesením okresného súdu č. k. 7 Er 640/1997-117 z 26. novembra 2008 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9 CoE 30/2009-136 z 10. novembra 2009 (ďalej len „uznesenie o schválení výtťažku z dražby“).

Na základe zistenia ústavného súdu na okresnom súde uznesenie o schválení výtťažku z dražby nadobudlo právoplatnosť 31. mája 2010.

Podstatou sťažnosti je namietanie zdĺhavého postupu okresného súdu pri schvaľovaní rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností. Podľa sťažovateľky v namietanom exekučnom konaní nebolo v čase podania sťažnosti „*rozhodnuté*“ a v tejto súvislosti uviedla, že podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), o ktorom v čase podania sťažnosti nebolo rozhodnuté.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že právoplatné uznesenie o schválení výťažku z dražby je posledným z úkonov exekučného súdu v exekučnom konaní predajom nehnuteľností (v ďalšom priebehu exekúcie už nasleduje realizácia výplaty výťažku oprávneným osobám súdnym exekútorom v súlade s § 165 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na uvedené v čase, keď sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu (26. júla 2010) a domáhala sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní, už objektívne nemohlo dochádzať zo strany okresného súdu k porušovaniu označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd súčasne uvádza, že podnet daný generálnej prokuratúre na podanie mimoriadneho dovolania nie je riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu a nemôže mať vplyv na nadobudnutie právoplatnosti uznesenia o rozvrhu výťažku dražby. Preto nie je možné akceptovať tvrdenie sťažovateľky, že v čase podania sťažnosti v exekučnom konaní „*nebolo rozhodnuté*“.

Je potrebné ešte podotknúť, že v danom prípade vzhľadom na sťažovateľkou namietané porušenie základného a iného práva neprináležalo ústavnému súdu posudzovať vecnú správnosť uznesenia o schválení výťažku dražby, ktorú zrejme sťažovateľka vytýkala v podnete doručenom generálnej prokuratúre.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010